

OBRAZ, CO ODEMYKÁ• DVEĀ~E DO DĀŠTSTVĀ•

PondĀ•lĀ-, 21 Ā•ervenec 2014

UĀ¾ je to Ā•tyĀ™icet let, co ho mĀ~j strejda pro mĕ rodiĀ•e namaloval. Moji rodiĀ•e, tak jako spousta jiných mých drahých, uĀ• a tak ten obraz teĀ• patĀ™í mnĀ~. A s ním i klíĀ• od dĀ~tství… Sedím u poĀ•ítaĀ•e a koukám se na stĀ~nu pĀ™med sebou. obraz srubu, co postavili kdysi rodiĀ•e mého dĀ~dy.

Ano, je to ten, jehoĀ¾ fotku jsem pĀ™idal k tomuto svĕmu vzpomínání. Asi Ā¾ádná svĀ~tová galerie by ten obraz do svĕ sbírek nechtĀ~la, pro mĀ~ je pĀ™esto jeho cena nevyĀ•islitelná. PokaĀ¾dĕ, kdyĀ¾ se na nĀ~j podívám, jako bych skrze nĀ~j tam, kde je kaĀ¾dý Ā•lovĀ~k vĀ~tšinou šĀ~astný – do svĕho dĀ~tství...

Dejme tomu, Ā¾e je rok 1978. Je mi deset let, pĀ~lka Ā•ervence, a svĀ~t je tím nejbájeĀ•nĀ~jším místem ve vesmí vĀ¾dyĀ~ jsou prázdniny…Myslím, Ā¾e je pátek; musí být, protoĀ¾e po týdnu pĀ™ijedou naši z Prahy, aby babiĀ• dĀ~dovi ulehĀ•ili od hlídání mĀ~ a bráchy. Takový pátek na chatĀ~ zaĀ•ínal vĀ~tšinou v létĀ~ tím, Ā¾e se mazalo st do fronty na místo, kam v jedenáct hodin pĀ™ijíĀ¾dĀ~la pojízdná prodejna. Takovej chleba, kulatej, velikej a voĀ~avej, jakej vozila ta pojízdná prodejna, takovej jsem uĀ¾ nikde a nikdy jindy nejedl.

DĀ~dĀ~v srub v zimním hávu na fotce, která je mnohem starši, neĀ¾ jsem já...

PĀ™med obĀ~dem jsem vybĀ~hl do stránĀ~ mezi borovice a pĀ™inesl tam odtud malé sameĀ~Ā•ky, aby bylo do polívky. Odpoledne potom pĀ™ijeli naši. Trocha nervozity, ale klaplo to a smíme jít s bráchou veĀ•er do Staré HutĀ~ do kina. Dávají Sedm stateĀ•ných a lístek „do první brázdy“ stojí Ā•tyĀ™i koruny. Celou noc potom zase budu rajtovat koni, stĀ™ílet z coltu a krýt záda Chrisovi. Spát budu tu noc na verandĀ~ toho krásného dĀ~dova srubu, srubu, co má ve spárách jíl s mechem, co voní jako Ā¾elezniĀ•ní praĀ¾ce, a co kolem nĀ~j šumí vítr ve vĀ~tvích borovic, jabloní a staĀ• bĀ™ízy. NĀ~kdy k ránu ke mnĀ~ do snu pronikne houkání vlaku smĀ~r DobĀ™íš, ale to nic, Ā™eknu si - to jsem je dalši kovbojové v ohradách u nádraĀ¾í a sledujeme sázku o to, jestli je rychlejši nĀ~Ā¾, nebo colt…

Ráno mĀ~ Ā•eká povinnost natahat od studny konve s vodou a dojet na kole do Pouští pro Ā•erstvý mlíko. Je sobota a velikej den!!! Na hĀ™išti uĀ¾ se scházejí všechny dĀ~ti z okolí, aby se stĀ™etly v závodech, který pro nás, haranty, organizujou dospĀ~láci. Doufám, Ā¾e to dneska koneĀ•nĀ~ natĀ™u ve stĀ™elbĀ~ ze vzduchovky tomu cápkovi o SpilkĀ~. Vloni byl lepši i na chĀ~dách.

Tak tohle byl jeden z našich dĀ~tských sportovních dnĀ~. Ta stavba v pozadí, to je chata osadního šerifa, pana Peka. Kdyby mĀ~ nĀ~kdo nemohl poznat, jsem ten hubeĀ~our vpravo na kraji, s Ā•íslem 15...

AĀ~ uĀ¾ natĀ™u, nebo dostanu natĀ™eno, je krásnej letní den, kterej konĀ•í na zahradĀ~ u osadního šerifa Peka se s klukama pereme o poctu, sedĀ~t opĀ™ený o totem. NĀ~kdo nás okĀ™ikne a všichni si stoupají. OtĀ•íme hlav smĀ~rem ke stoĀ¾áru, na kterej pomalu pan Pek s panem HradiĀ•kou vytahujou vlahku osady „RanĀ• sedmi hĀ™íchĀ~“. Kytary a hlasy lidí okolo spustí „…vše tone v snách a Ā¾ivot kolem ztich, jen dole v tmách kol ohnĀ~ slyšet smích...vlajka vzhĀ~ru letí, k radosti svých dĀ~tí. Hned se s mrĀ•ky snoubí…“ a zaĀ•íná potlach. Pro nás – smrady mrĀ~avý, Ā¾lutá limonáda a peĀ•ený buĀ™ty. Táta s ostatníma chlapama drĀ¾í voskovaný kelímky s pivem a vedou Ā™eĀ•i. VĀ~nĀ~ ohnĀ~, doutníkĀ~ a sem tam i fajfky. Ā½enský se smĀ~jou vysokými hlasy mĀ~Ā¾e a umí (i kdo neumí) tak zpívá. VĀ¾dycky, kdyĀ¾ nĀ~kdo pĀ™iloĀ¾í do ohnĀ~ z hromady obrovských polen, vylet jisker. Ty jiskry a šĀ~astný lidský tvĀ™e ozĀ™ený posvátným trampským ohnĀ~m, to je nĀ~co, co si Ā•lovĀ~k zapam kdyĀ¾ má teprve nudli u nosu.

Tohle jsou moji rodiĀ•e v dobĀ~, na kterou právĀ~ vzpomínám. NejšĀ~astnĀ~jši období jejich Ā¾ivota...

ZaĀ•ne se zpívat Ā¾e „…padla mlha na prales, v osadĀ~ zaštĀ~kal pes. VýĀ™ik zní, pro pĀ~t ran mlĀ~ tady indián. Trempa div mrtvice neraní, kdyĀ¾ mu nĀ~kdo Ā•umí do spaní, s kudlou v ruce, kolĀ~ák za pasem, Ā¾ene si to vyrovnat s tím mamlasem…“ BlíĀ¾í se pĀ~l jedenáctá a my, dĀ~ti, budeme muset jít spát – povinnĀ~. To aby si koneĀ•nĀ~ mohli dospĀ~láci pĀ™estat dávat bacha na jazyk a zaĀ•ít se koneĀ•nĀ~ bavit tak, jako se dospĀ~láci baví. Jas Ā¾e se nám, potĀ~ru, vĀ~bec spát nechce, ale nedá se svítit. Ale co, za rok zase poletí vlajka vzhĀ~ru k nebi, zase budou mraky jisker, zase se povedou Ā™eĀ•i. Zase se sejdou lidi ze široka a daleka, aby si Ā™ekli, co se jim za ten rok povedlo zaĀ¾ít. Tohle všechno trvalo snad aĀ¾ do mojí vojny. Tehdy uĀ¾ jsem sice nemusel chodit spát s

„„potřem“, i ten voskovanej kelímek s pivem ušř jsem smřl drřet v ruce, vedl jsem řeři a kouřil dřle cigáro. Jenře po vojř se nřjak vřchno zmřnilo, přřel rok 1989. Přřla svoboda, odebolřevik, a stalo se nřco smutřného a nepochopitelnřného. Svřt, alespoř ten nřř, se přřikryl „sametem“, ktereř udusil oheř v ohniřti na zahradř pana Peka, i v srdcřch kamarádř, kteřř se kdysi u toho ohniřtř setkřvali. Lidi najednou, břh vř proř, zapomnřli na vlajku a mraky jřsker, zato si vzpomnřli na svoje penřřenky, na auta, hadry a cinglřtka. Pan Pek umřřel, s nřm spousta dalřch a najednou ušř nebnikdo, kdo by chtřl organizovat pro dřti zřvody. Nebyl nikdo, kdo by rozeslal zvadla k ohni, kdo by vytřhl vlajku na stořřr. Jeřtř ře mi zbyl ten obraz dřřova srubu. Stařř se na nřř podřvat, a v mřm srdci zase – vlajka v letřřhellip;

VLADIMřR KROUPA Vřnovřno pamřtce vřch, kteřř byli u toho, a kteřř ušř nejsou. Ne, nezemřřeli jř vřřchni jste přřede mnou v tom obraze, na ktereř se přřř divřm…